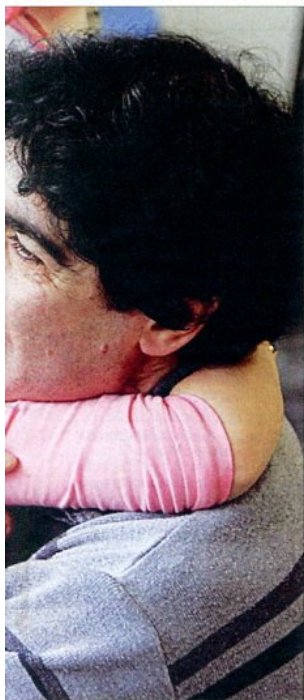

SOLIDARITAT

LA DADA

4 anys d'experiència
acumulada a Atenes

Joan

cuiner, d'interpret i traductor entre llengües que mai hauria pensat que parlaria... i també de pare, perquè este centre no dixa de ser com una gran família", resumix.

Aviat, però, dixerà de ser el 'patriarcat' de tots estos refugiats: "Este és

DOCUMENTAL

Aproximació biogràfica a la figura de Reverté

La vida de Joan Enric Reverté ha pres forma de documental. Porta per títol *J. Pau, Jesús & Rock'n'Roll* i es presenta este dissabte, 7 de desembre, a l'Auditori de la Fira de Mostres d'Ampostà. Està dirigit pel realitzador ampostí Santi Valldepérez i pel tortosí Guillermo Barberà, i és fruit d'una coproducció entre la productora Films Nòmades i Televisió de Catalunya. El treball vol indagar en qui hi ha darrere la seua figura. I és que, avui, moltes de les persones que s'apropen a Joan desconeixen el seu passat. Una dècada enrere, Joan era el Pare Jony, capellà catòlic que va liderar un grup de rock i va aportar un discurs transformador i rupturista que des del principi va ser en l'ull de mira de l'ortodòxia. Els atacs personals i les dificultats per a tirar endavant el seu projecte de conscienciació social van fer que es replantegés la vida. Culminat un procés traumàtic, deslligat dels vincles amb la jerarquia eclesiàstica, Joan Enric es mira al mirall i emprèn una nova vida de servei als més necessitats. El documental s'emetrà el 7 de gener per Televisió de Catalunya.

un treball dur. Atendre les necessitats de tothom qui viu a la casa, aconseguir el finançament per al menjar i els medicaments, córrer per hospitals i convèncer metges, moure's per consolat i ambaixades, assumir l'educació de nens que no tenen pares, escoltar els problemes que carreguen a la motxilla... després de quatre anys a Grècia he decidit transferir el projecte a una ONG local i descansar una mica. S'ho mereix.

ENTREVISTA A

Joan Enric Reverté expacellà i activista per la pau

"Voldria ajudar encara més, però necessito descansar i agafar forces"

Atenes O. Gracià

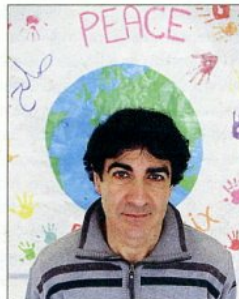
Fa temps que Joan Enric Reverté no porta els cabells llargs, ni va vestit de negre, amb els texans ajustats, les botes fosques que li donaven l'aspecte de rocker rebel. Tampoc llueix "clergyman" al coll de la camisa, que l'identificava com a sacerdot. Han passat vint anys des que va fundar el grup de rock "Properly" i en fa quinze que va publicar el seu primer disc *Provocant la pau*, amb el qual va fer gires per Catalunya, Espanya i Llatinoamèrica. Ja fa uns anys, però, que l'activista Joan Enric Reverté, conegut en el seu moment com a Padre Jony, ha deixat la música i ha penjat els hàbits per a dedicar el seu temps a l'onegè *Provocant la Pau*.

Pregunta: Què en queda, avui, del Padre Jony?

Resposta: En l'essencial, bastantes coses. Intento fer el bé i treballar per a ajudar els altres, especialment els més desfavorits. Encara que no oficio misses, una part del Padre Jony continua present en el meu compromís social i humanitari. L'onegè *Provocant la Pau* continua viva. De fet, va nèixer fa quinze anys i es va alimentar del projecte musical i de la repercussió mediàtica que va generar. Ara només toco la guitarra per a les persones refugiades.

P: Com l'ha canviat l'experiència dels darrers anys amb els refugiats a Grècia?

R: Arribes aquí i et trobes amb problemes que no has viscut mai. Tot és nou i cada dia aprens a superar-te. Has de fer un esforç extraordinari per a assumir noves cultures, parlar no-

ves llengües i atendre gent que arriba traumatitzada per guerres i migracions, gent que ho ha perdut gairebé tot. Però si ho pensem des del positivisme, l'adones que el teu cervell funciona i treballa a mil revolucions per minut.

P: Ha viscut en situacions límit, en algun moment ha pensat a llançar la tovallola?

R: Tinc molta força interna que em ve donada, sobretot, per la responsabilitat ètica que he adquirit, a més de l'econòmica i legal. Fa dos anys que vaig posar en marxa el centre d'acollida de dones refugiades i, ara, de mi depèn la vida de les persones que hi viuen. Les circumstàncies són les que són i he de tirar endavant.

P: Ha passat por?

R: L'abril del 2016, vaig viure de prop el terror, quan l'exèrcit de Macedònia va atacar un dels camps de refugiats situat a la frontera amb Grècia. Van caure dos bombes a prop d'on érem nosaltres i, de cop, la tenda que feia d'escola es va convertir en un hospital improvisat. Els crits dels xiquets m'han quedat gravats al

cervell.

P: Com ha gestionat tot este xoc emocional?

R: Quan treballes en entorns tan complexos, has d'assegurar-te moments de desconexió. I jo, no els he sabut trobar. La major part de cooperants són voluntaris que s'instalen durant uns mesos a un camp de refugiats o en un centre d'acollida, però sempre per períodes relativament curts. Jo fa quatre anys que soc a Grècia, sense gairebé vacances. Ni tan sols per Nadal he tornat a casa, perquè tenia a càrrec meu famílies que no es podien quedar soles. Per això, després d'un gran desgast físic, psicològic, emocional i econòmic, ara hem decidit fer un pas al costat i transferir la gestió del centre d'acollida d'Atenes a una onegè local. Necessito descansar i agafar forces per a emprendre nous projectes humanitaris, com el que ja hem impulsat a Gàmbia amb l'onegè *Provocant la Pau*. Allí treballem en l'apoderament de la dona i en la lluita contra la mutilació sexual femenina.

P: Les guerres al Pròxim Orient continuen; el degoteig de refugiats no s'atura; l'extrema dreta agafa força política en la majoria de països europeus. Què sent?

R: Primer pena, perquè la civilització europea que tant ha fet pels drets humans no ha estat a l'alçada en la gestió de la crisi migratòria. També sento impotència. Voldria ajudar encara més, però les traves polítiques, institucionals, burocràtiques i socials fan de la nostra faena una tasca molt complicada. Però això no vol dir que hàgem de renunciar a res.